

Zver

Gledaj, očima mutnim od bola i besa
 Kako samozvani strelac otima tvoj plen.
 Te drhtave ruke, to treptavo srce
 Nisu stvoreni za mračni lov
 Ali on ima nešto što ti nemaš
 - Malo beličasto zrno u cevi.
 Polomi svoje očnjake na prvi kamen.
 Ničemu ne vredi snežnih oštica sjaj!
 Zašto si čekao, zašto odmah nisi
 Zario kandže u prigušen krik?
 Sad samo gledaj i savijaj se
 Od gladi za mesom od žeđi za krv,
 Za vatreno-crnim tragom što ostavlja
 Nešto što si već smatrao svojim.

Osvesti se! Ti si zver.
 Ništa ti ne pripada!
 Priroda te je satkala sa porivom
 Da bi ga oni od istog konca nazvali grehom.
 Oni imaju prednost, oni znaju
 Kako da ne pokažu uživanje
 Čak i kada im zadovoljstvo progori kapke.
 Sada lutaj za novim mirisom

Ili se očajnički nadaj da će te naći.
Zubi ne kolju vlastito grlo,
Bilo bi suviše lako.
Ako potražiš osvetu naći ćeš zamenu za zalogaj.
Nema oružja protiv nečoveka.

Igračka

Lucifere, sećaš se ono, jednom,
kada se nismo treznili šest dana
i igrali se „Zemlje“,
a onda sedmog dana bacili uputstvo ljudima
da se igraju sami?
Eno, još ga čitaju naopačke, tumače
i zovu ga „Biblija“.
Podelili su se u dva tabora,
kao, ti i ja smo zavađeni,
pa su jedni tvoji, a drugi slede
moju pijanu mudrost.
Ja sam „Svemogućí“ a tebi pripadaju uživanja.
Mudar potez, stari moj!
Je l' mogu sad ja da vučem levi konac?
Postaje mi dosadno sa desne strane...
Vidi ih samo!

Nekoliko miliona glava veruje jednoj,
a ona još ne zna ni da li će na tvoju ili na moju stranu.
Prave „nauku“, pa naukom prave ratove,
a lepo sam im rekao:
Blaženi bili u neznanju, a ne blaženi bili glupi!
Onaj tamo je lagao, krao, varao, ubijao,
a sada traži mliost Svemogućeg,
da bi zadržao svoj mali, bedni život.
Jesam svemoguć, ali nisam blesav!
Zašto da mu oprostim
što ste se vas dvojica zabavljali
dok sam ja morao da brinem o postu?
Eto, i onaj pop tamo je zaklao moju ovcu
da bi prineo žrtvu svom stomaku,
a svi gledaju u njega kao da ga ja nekad slušam!
Pogledaj tek one pesnike...
Priznajem, otkrili su moć
halucinacije, bunila i sna,
ali nisu još dorasli građenju novih svetova.
Oni to skromno zovu poezija.
Neka čuvaju posebnu lepotu svog ludila,
neka je krunišu rubinom svoje vene,
ali neka ostanu gladni.
Simpatični su, ali drski,
misle da mogu bolje nego ti i ja.
Naša suluda igračka makar funkcioniše,

njihove knjige se raspadaju.

Ti ih preuzmi, pa neka vide i tvoj dom.

Šta beše sa onim što je pisao o tvojim odajama

kao da je imao tu čast da ih poseti?

Je l' konačno stigao, ili se još vrti u krug?

O, mali, smešni ljudi, kada će shvatiti

da je sve ovo samo igra...

Lucifere, čiji je sada potez?

Iskidane misli

Ne dodiruj! Ne osećaš? Ne čuješ žal?

Slomljeno je...

Leži zgužvano kao stari crveni šal.

Uzalud, gotovo je...

Ne mogu da pišem, ni da volim. Mogu.

Više neću...

Ne čujem utehu, nemam šta reći Bogu.

Palim sveću...

Pod ovim nebom ništa nema svoj smisao.

Naprosto nema...

Pogled je umoran, bezbojan i pokisao.

Kiša se sprema...

Izdaje vid, izda i sluh, nestane glas.

Šta sreća beše?
Miruje igla, ćuti staromodni kompas.
Ljudi se smeše...
Kako im lepo stoje ti tihi, blagi osmesi.
Tako su laki...
Kako li se smeju tek njihovi očaji, gresi.
Koliko su jaki?
Misli su suviše, vuče ih prazna daljina.
Pogledi grubi...
Ispod njih je još veći ponor i praznina.
Tu se sve gubi...

Odgovor pepelu

Zar Vam nisu rekli
da je grofica obična titula
za sujetne?
Zar ne znate
da je gospa odavno sasvim obična žena
bez sluha?
Čuvajte poeziju za one
kojima je potreban pesnik da pokaže život!
Ja odavno znam
da smo sa konopcem o vratu na ovaj svet spuštteni.

Pustite gavrana i jastreba
da u olujnoj noći nebu polete zajedno.
Prošlost će svejedno ostati mrtva.
Sve ptice sa trnom pod krilom
uvek na isti način pevaju bol.
Ko će biti doušnik da loše prepeva reči
kome je uopšte bitno?

U pesmi ne može biti cela istina.
Piše je čovek naviknut da ga lažu.

Vi se još čudite
crvenom zločinu što je procvetao na podu lifta?
Zar niste čuli
samo još budale idu ka vrhu stepenik po stepenik.
Onaj ko želi čist opstanak
odavno zna kako da struji između površine i dna.
Uvek će biti onih
koji će sa ustima punim mulja pevati o biseru.

Kažete ovo je pepeo pesme.
Onda skupite rasutu hrabrost i priznajte,
Vi ste podmetnuli taj požar!
Od kad psotka vredi hiljadu reči?!
Ako je stihu suđeno da izgori,

pustite makar da se muči u vlastitom ognju.
Ne mešajte više pepeo i suze,
Od dva čista dobićete jedno prljavo.
Ne stežite kolotovima dima istinu
vidite da se guši!
Posle nje ništa vredno neće ostati!

U prodavnici

- Mama, kupi mi ovo!
Sedmogodišnja ruka se maši za euro-blok.
Ostavi to, sine, kupićemo kasnije.
Oboje oboriše glavu, tatina plata kasni.
Prodavac kome su jutros
ukrali dve gajbe hleba i prašak za veš,
levom rukom gladi kasu, strpljivo čeka
da starica iz lepog, pohabanog novčanika
drhtavom rukom pokupi sitniš za mleko.
Iza nje uglađen gospodin sa aktovkom
i dvadeset i kusur mlađom prijateljicom
gleda na sat skuplji od obraza i nervozno cupka
da bi svom gladnom zlatu uzeo jeftino hvala.
Sa druge strane izloga
beskućnik pretura po kontejneru i peva,

- Danas nije hladno.

Izlazim napolje,
ne treba mi ništa!

Pelin

Sledila se kaplja u oku,
led se skotrljao niz lice,
ostavio crvenu ogrebotinu kao trag.

Iz sazvežđa iznad tvojih trepavica
koje sam nazvala po nama
otkinula se zvezda.

Bio je to Pelin.

Osetila sam gorak ukus tog pada,
zatrovao je poslednji gutljaj nade.

U bezdan koji je dubila padalica
potonuli su i crno sunce i krvav mesec,
ljubav i njena smrt u večnom zagrljaju.

Leptiri iz utrobe

čija su krila pulsirala u taktu tvog koraka
sad su samo obični termiti

sa repom škorpije,

čiji poljubac

ne dozvoljava ni život ni smrt.

Nastupio je potres sa epicentrom u grudima.

Lava je potekla venama, slila se u obraze.

Led gori.

Jedan dugo građeni svet se urušava.

Jagnje i vuk stradaju u istom danu.

Nigde svedoka...

Univerzum se i dalje smeši,

Svakog čeka svoja apokalipsa.